

Cứ mỗi bốn năm lại có một kỳ thi văn hội quy tụ các sĩ khố p n i trên thế giới. Thi văn hội năm nay được tổ chức tại thủ đô London của Anh quốc và sẽ có các sĩ tham dự lên đến 10,000 người từ 204 nước trên thế giới. Họ cùng nhau tranh tài trong ba tuần lễ để đem huy chương về cho nước của mình.

Thi văn hội bắt nguồn từ những cuộc tranh tài thể thao trong lịch sử của Hy Lạp cho đến kho tàng thơ ca cổ xưa sau công nguyên thì bắt đầu. Đến năm 1896, một người Pháp là Bá tước Pierre de Coubertin mới làm cho thi văn hội sống lại bằng cách tổ chức thi văn hội đầu tiên tại Athens với tám nước tham dự. Từ đó đến nay, người trẻ những năm 1916, 1940 và 1944 vì hai trận thế chiến, thi văn hội đã được tổ chức mỗi 4 năm. Năm 1924 lại có thêm thi văn hội mùa đông và năm 1900 là năm đầu tiên có các sĩ tham dự.

Các vận động hội đầu tiên bắt nguồn từ Olympia, Hy Lạp, vì vậy mà thi văn hội ngày nay mang tên Olympic. Gần Olympia trong thế giới cổ cũng có một cuộc tranh tài thể thao từ mỗi hai năm gọi là Isthmian tại thành phố Cô-rinh hay Cô-linh. Đây cũng là tên một sách trong Thánh Kinh, nơi sự đổ Phao-lô đến giảng dạy và thành lập hội thánh. Dân chúng tại đây rất quen thuộc với những cuộc tranh tài đó vì vậy trong lá thư gửi cho các tín hữu tại Cô-linh ngày xưa, sự đổ Phao-lô đã dùng hình ảnh của một sĩ để nói với họ như sau:

Anh em hãy biết rằng: trong cuộc chạy đua trên thao trường, tất cả mọi người đều chạy, nhưng chỉ có một người đoạt giải. Anh em hãy chạy thế nào để chiếm cho được phần thưởng. Phàm là tay đua thì phải kiên cố để đi, song họ làm như vậy là để đoạt phần thưởng chóng h , trái lại chúng ta như phần thưởng không bao giờ hết. Vậy tôi đây cũng chạy như thế chứ không chạy bá v , tôi đánh chúng phải là đánh gió (Thư I Cô-linh 9:24-26).

Đó là những lời Thánh Phao-lô nói với các tín hữu tại thành Cô-linh, nơi có các cuộc tranh tài thể thao như thi văn hội ngày nay. Phao-lô đã có biệt chú ý đến hình ảnh của người chạy bộ. Và những lời như vậy cho thấy những cuộc tranh tài thể thao xưa cũng như nay đều

không đi ra ngoài nhúng y như sau:

Giới thiệu

Tất cả các học sĩ đang tranh tài tại London đều nhắm vào một mục đích, đó là đem huy chương về cho đất nước của mình. Dù là huy chương vàng, huy chương bạc hay huy chương đồng, học sĩ nào cũng cố gắng tài đã để đạt cho được. Đó là điều tự nhiên. Thánh Kinh dạy: "Anh em hãy chạy thi nào để chiếm cho được phần thưởng." Điều đáng là một cuộc chạy đua và chúng ta phải chạy thi nào cho được phần thưởng. Phần thưởng là mục tiêu, là đích đến của chúng ta. Mục tiêu hay đích đến của Bôn là gì? Thánh Phao-lô nói: "Hãy làm như vậy là để đoạt phần thưởng chóng mặt." Phần thưởng cho những tay đua ngày xưa khi đoạt giải chỉ là một cái vòng băng lá thông hay lá cây ô-liu đến số, chừng bao lâu sẽ héo tàn. Phần thưởng đích thực là cái danh dự và niềm vui của người thắng giải. Giới thiệu ngày nay là những huy chương vàng, bạc hay đồng và danh dự đem về cho đất nước và bản thân, những người đi đó rồi cũng phai tàn.

Thánh Kinh dùng hình ảnh người chạy đua để so sánh với hình ảnh con người đeo đuổi những điều trên trần gian này. Điều quan trọng là vấn đề giá trị. Những gì ta đeo đuổi có giá trị lâu dài hay không? Vòng lá ngày xưa hay huy chương vàng, bạc, đồng ngày nay rồi cũng mai một. Thánh Kinh dạy, Chúng ta nhận phần thưởng không bao giờ hết. Điều gì là điều không bao giờ hết trên đời này? Tiềm năng, của cải, danh vọng, tiếng tăm... tất cả đều trôi qua, tất cả đều xóa nhòa. Những gì còn lại muôn đời, những gì còn lại mãi mãi là những gì thuộc phạm vi tâm linh và linh hồn chúng ta là một trong điều bất diệt đó. Chúa Giê-xu dạy: "Người nào nhận được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình thì có ích gì? Người đó sẽ lấy chi mà đổi linh hồn mình lại?" Được cả thiên hạ mà mất linh hồn thì chừng ích lợi gì đâu. Chúng ta có thể đeo đuổi và chiếm hết mọi huy chương rồi đi trên mọi phần thưởng đến những người linh hồn vẫn tiếp tục chìm đắm trong biển tội thì chừng lợi ích gì. Vì vậy mà Lời Chúa bảo chúng ta, Hãy chạy thi nào để chiếm cho được phần thưởng. Phần thưởng không bao giờ hết là sự cứu rỗi linh hồn chúng ta.

Trong cuộc chạy đua để được phần thưởng hay giải thưởng, người tham đua đặt mình vào khuôn khổ, phải tiếp luyện, phải giữ đúng luật lệ. Thánh Kinh gọi đó là kiêng kỵ để đi. Vấn đề thứ hai chúng ta nhìn vào trong cuộc chạy đua vì vậy là:

Khuôn khổ và luật lệ

Nhưng lúc sẽ đến tham dự thơ vn hoi London năm nay không phải chờ đợi đến ngày là lên đường tham dự, không phải như vậy. Họ đã tập luyện suốt 4 năm qua hay hơn nữa mới sẵn sàng cho kỳ thơ vn. Song song với tập luyện là kỷ luật bản thân, kỷ luật về ăn uống, giấc ngủ, nghỉ ngơi. Và khi tham dự họ cũng phải tham dự đúng luật nữa. Có nhiều lúc sẽ tham dự thơ vn hoi trong những năm trước đã bỏ lỡ vì đã sơ suất những hóa chất, những thứ thu được giúp cho họ thêm công trạng bất hợp lý mà các cuộc thi máu đã cho thấy. Trong cuộc chạy đua để đến đích đợi đợi cũng có những kỷ luật và luật lệ ta phải tuân hành. Trước hết chúng ta phải biết rằng chúng ta không thể hỏi để đi vào kinh điển vào Nền Trữ bị bằng cách ăn ngay lành hay kiêng cữ, làm lành lánh dữ. Tất cả con người chúng ta không làm được đó được. Chính vì vậy mà Chúa Giê-xu phải vào đời, mang thân xác con người chịu chết thay cho con người để đem chúng ta trở lại với Thiên Chúa. Tất cả chúng ta mới có sự mới mẻ thiên nhiên để làm theo lời dạy của Chúa. Thánh Kinh nói về những người chạy bá và đánh gió là những người sống riêng, công việc riêng của mình sẽ không đi đến đâu cả.

Bản thân mình,

Bản và tôi không tham dự thơ vn hoi những trên một bình diện khác, mới chúng ta đều đang đi vào một cuộc đua. Đây là cuộc đua vào cõi vĩnh hằng. Thánh Phao-lô trước giờ qua đời ông nói rằng: "Tôi đã đánh trận tử trận, đã xong việc chạy, giờ đây tôi chỉ còn đợi vòng hoa dành cho người công chính." Bản có nói được như vậy trước giờ lâm chung không?

Chúng ta có thể đeo đuổi theo nhiều điều trên trần gian này nhưng phải chăng đó chỉ là chạy bá và đánh gió? Mục đích của đời sống Bản là gì? Bản đang chạy theo điều gì? Nhưng gì Bản đeo đuổi sẽ đưa Bản vào cõi vĩnh hằng hay chỉ là những gì sẽ mai một và tàn tạ trên đời này? Vòng hoa dành cho người công chính phải là mục tiêu tối hậu của chúng ta. Hãy đi vào cuộc đua Thiên Chúa dành cho chúng ta để không còn chạy bá và đánh gió nữa!

Mục sư Nguyễn Văn Thanh
Chủ tịch Công Trình Phát Thanh Tin Lành